

8 Ιουλίου 2026

Άγιος Αναστάσιος ο εξ Αγίου Βλασίου, ο Γουναράς

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

Άγιος Αναστάσιος ο εξ Αγίου Βλασίου, ο Γουναράς

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ο ένδοξος ιερομάρτυς του Χριστού Αναστάσιος γεννήθηκε περί τα τέλη του 17ου με αρχές του 18ου αιώνας μ.Χ. Κατάγονταν από το χωριό Άγιος Βλάσιος (Σούβλιαση η παλαιότερη ονομασία) της Θεσπρωτίας, κοντά στην πόλη της Ηγουμενίτσας. Οι πληροφορίες που έχουμε γι' αυτόν προέρχονται από τον Βίο του που σώζεται στο έργο «Ο Μέγας Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας», όπου κυρίως αναφέρεται το μαρτυρικό του τέλος. Δεν γνωρίζουμε κάτι σχετικό με την παιδική και νεανική του ηλικία, εύκολα όμως μπορούμε να υποθέσουμε, ότι μέσα στα δύσκολα χρόνια που έζησε, έλαβε από την οικογένειά του ευσεβή ανατροφή «έν παιδεία καὶ νουθεσία Κυρίου». Η ευσεβής του ανατροφή και η κλήση του Θεού οδήγησαν αργότερα τον μακάριο Αναστάσιο στην απόφαση να ενταχθεί στον Ιερό Κλήρο και να διακονήσει τον Θεό και τον λαό Του ως πρεσβύτερος.

Σε κάποια χρονική στιγμή της ιερατικής του ζωής και ενώ εφημέρευε σε κάποιο Ναό έξω από την βασιλεύουσα, την Κωνσταντινούπολη, αρχίζει την εξιστόρησή

του ο Συναξαριστής. Συνέβη τότε το μαρτύριο του Αγίου Κωνσταντίου του Ρώσου και ο Άγιος Αναστάσιος ένιωσε μέσα του να ανάβει ο πόθος του μαρτυρίου και παρακαλούσε κάθε μέρα τον Θεό να τον αξιώση να δώσει κι αυτός το αίμα του για την πίστη του Χριστού.

Εκείνη την εποχή στην Κωνσταντινούπολη ζούσε κι ένας Κύπριος ιερομόναχος ο οποίος λόγω της αμαρτωλής ζωής που ζούσε, εγκαταλείφθηκε από την χάρη του Θεού και στα εβδομήντα του χρόνια, έχοντας χάσει και το φως του, αρνήθηκε τον Χριστό και ασπάστηκε την πίστη του Μωάμεθ. Οι Τούρκοι, όπως συνήθιζαν σε τέτοιες περιπτώσεις, του προσέφεραν πολλά δώρα και τιμές και εκείνος, τυφλωμένος περισσότερο πνευματικά από ότι σωματικά, έφθασε να μεταβαίνει μαζί με τους Σέχηδες στο Γενί-Τζαμί και να κηρύττει στα σκαλοπάτια του, διδάσκοντας στους εισερχόμενους μουσουλμάνους τους μύθους της θρησκείας των, λαμβάνοντας από αυτούς και χρήματα.

Μία μέρα ενώ ο Άγιος μετέβαινε στην αγορά, πέρασε έξω από το Γενί-Τζαμί και βλέποντας στα σκαλοπάτια τον εξομώτη, πρώην ιερομόναχο, να διδάσκει τους Τούρκους, πόνεσε με την καρδιά του και στάθηκε εκεί παρατηρώντας τον αναλογιζόμενος από ποιό ύψος της αληθείας του Χριστού εξέπεσε και κατακρημνίσθηκε σε τέτοιο βάθος σκοτισμού, όπως ο πατέρας του κακού, ο Εωσφόρος. Βλέποντας τον Αναστάσιο να στέκεται σκεπτικός, οι διερχόμενοι Τούρκοι, του είπαν με την συνηθισμένη τους βαρβαρότητα. «Μπρε, παππά, βλέπεις αυτόν τον Σέχη; Και αυτός παππάς ήταν και γνώρισε την πίστη μας και έγινε Τούρκος. Έλα κι εσύ να γίνης Τούρκος για να κερδίσης τον Παράδεισο. Αυτά και άλλα παρόμοια έλεγαν οι Αγαρηνοί. Ο δε Άγιος Αναστάσιος άνοιξε το ευλογημένο του στόμα και τους απάντησε με λόγια σκληρά όμως αληθινά. «Ω τυφλοί και πλανεμένοι, τι τον ακούτε; Αυτά που σας λέει είναι όλα ψέματα. Εσείς, που είστε Τούρκοι από τους προγόνους σας, αυτόν τον σαπρόγερο βάλατε να σας διδάξη την πίστη; Αυτόν που τον εγκατέλειψε ο Θεός για την πολλή του κακία και αρνήθηκε την πίστη του, τώρα στα γεράματα; Που γνωρίζει την πίστη σας αυτός που ακόμη δεν γιατρεύτηκε από το σουνέτισμα; Κρίμα στη γνώση σας και λέτε ότι έχετε και πίστη».

Αφού είπε αυτά και ακόμη περισσότερα με μεγάλη τόλμη και θάρρος στην τουρκική γλώσσα, ο Άγιος, σιώπησε. Οι δε Αγαρηνοί ακούγοντάς τα, όρμησαν καταπάνω του με μίσος και αρπάζοντάς τον, τον παρουσίασαν στον Κατή, δηλαδή τον ιεροδικαστή των μουσουλμάνων και από εκεί στον Βεζύρη. Ο δε Μάρτυς είπε και σ' αυτούς τα ίδια λόγια γι' αυτό και απεφάσισαν να εξορισθή στο νησί της Χίου. Όταν λοιπόν επρόκειτο να τον ανεβάσουν στο πλοίο για την εξορία, ο Άγιος, φλεγόμενος από τον πόθο του μαρτυρίου, με φρόνιμο τρόπο τους ξεγέλασε και τον

έφεραν πάλι μπροστά στον Βεζύρη, στον οποίο είπε τα εξής: «Ενδοξότατε αφέντη, για ποιό λόγο με στέλνεις στην εξορία; Επειδή σου είπα την αλήθεια; Μάλλον να με τιμήσης θα έπρεπε και όχι να με εξορίσης. Αλλά εσείς δεν θέλετε να ακούσετε την αλήθεια, γι' αυτό και έχετε αυτούς τους τυφλούς και πλανεμένους να σας διδάσκουν». Τόσο έντονα και με θάρρος εχλεύασε την θρησκεία των Τούρκων και εκύρηξε την πίστη των Χριστιανών, ομολογώντας έτσι τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν Θεόν αληθινόν, μαζί με τον Πατέρα και το Άγιον Πνεύμα και όλη την ένσαρκον Αυτού οικονομίαν, ώστε όλοι που τον άκουγαν να μείνουν άφωνοι. Μη μπορώντας να αντέξουν τον έλεγχο αυτής της φωνής της αληθείας, κατά διαταγή του Μουφτή, έστειλαν και τον απεκεφάλισαν μπροστά στο Γενί-Τζαμί. Έτσι ο τρισμακάριστος Αναστάσιος έλαβε τον στέφανο του μαρτυρίου, που με τόση λαχτάρα ποθούσε και η αγία του ψυχή πέταξε για να μεταβή κοντά στον Σωτήρα Χριστό, που από την παιδική του ηλικία αγάπησε. Ήταν η 8η Ιουλίου του 1743 μ.Χ.

Μετά την αποτομή της τιμίας αυτού κεφαλής, φως ουράνιο παρουσιάστηκε τη νύκτα πάνω από το Άγιο λείψανο του ιερομάρτυρος και έγινε αντιληπτό από τους φρουρούς που το εφύλαγαν, καθώς και από όσους πέρασαν από εκεί, Χριστιανούς και Τούρκους και όλοι εθαύμασαν για το παράδοξο θέαμα. Οι μεν Αγαρηνοί καταισχύθηκαν από την θεοσημεία, οι δε Χριστιανοί εδόξασαν τον Θεό, που αντιδοξάζει τους πιστούς Του δούλους. Στη συνέχεια το Άγιο Λείψανο, παραδόθηκε στους χριστιανούς για να ταφή. Δυστυχώς όμως, η παράδοση δεν διέσωσε τον τόπο της ταφής του μαρτυρικού σώματος, ούτε άλλη πληροφορία σχετικά με τον Άγιο Ιερομάρτυρα, μετά το θάνατό του.

Πηγή: agioskosmas.gr